

[Albrechtsen]

dette. Så er det til gengæld også rigtigt, at England indtil videre har afvist talen om indskrænkning af vetoet, men det betyder ikke, at vi så kan være rolige, for både den taktik, som den danske regering hidtil har kørt efter, og den taktik, som også den engelske regering hidtil har kørt efter, går ud på at søge enighed og nå til kompromis med disse unionsivrige lande.

Det italienske forslag viser efter min opfattelse, at der ikke i virkelighedens verden er mulighed for at opnå dette kompromis. Enderne kan ikke mødes, og derfor er den danske regerings politik for det første aldeles håbløs, for som det ligger nu, kan det ikke hænge sammen, men den er også meget, meget farlig, for taktikken kan kun lykkes ved at give indrømmelser, og det vil være indrømmelser, som ligger langt ud over det grundlag, som vælgerne ved folkeafstemningen her i Danmark tog stilling til, og indrømmelser, som i hvert fald som minimum vil nødvendiggøre en ny folkeafstemning.

Dette er først og fremmest baggrunden for, at den danske regering simpelt hen burde meddele de andre lande, at dette går ikke, det går ganske enkelt ikke. Der er jo ikke mulighed for at opnå dette kompromis, og derfor burde unionskonferenceplanerne droppes, i hvert fald medmindre man allerede nu i forlængelse af den taktik, man har, vil begynde at forberede grundlaget for den folkeafstemning, som må blive det nødvendige resultat af den forligstaktik, man kører efter.

På den måde har det italienske forslag og dets fremlæggelse på nuværende tidspunkt faktisk været med til at gøre debatten klare, og det er en god ting. Hvis noget i retning af dette ulyksalige forslag blev vedtaget, ville det – det vil stå klart for enhver – betyde, at Danmark uigenkaldeligt satte sig op på den glidebane, der fører direkte ned i unionssumpen, en glidebane, som er så stejl og glat, at der intet ville være at klamre sig til, før bunden var nået. Det ville være konsekvensen af den køreplan, som ligger i forslaget.

Det italienske forslag viser også, at EF nærmer sig sandhedens time. Valget står faktisk i dag mellem opløsning og union; det står ikke mellem hr. Ivar Nørgaards muntre køkken og unionen. Det kan ikke blive ved med at gå. Der er for mange kriser, den ene krise efter den anden, økonomien kan ikke

hænge sammen, de enkelte lande fortsætter med at rage til sig efter bedste evne på de andres bekostning, også dem, der taler aller mest om union og fælles overnationale styringsinstrumenter, og disse problemer vil kun blive endnu større, når der kommer flere lande med. Det er vel også derfor, Beneluxlandene har tilkendegivet, at de vil have vetoet indskrænket, inden Spanien og Portugal bliver medlemmer.

Unionen og skabelsen af en overnational stærk myndighed er den eneste løsning på EFs problemer, som EFs stærke konservative magthavere kan se, og ud fra deres synspunkt har de vel ret. Det er, set fra et kapitalistisk, borgerligt, konservativt synspunkt vel sagtens den eneste løsning, der er mulig for at få dette til at hænge sammen. Man må have en ordening, så man kan blokere, at især mindre, genstridige lande kan sætte sig imod det, som man anser for at være de nødvendige beslutninger. Så vil man styrke EF-Parlamentet lidt for at iklæde hele menageret det mest nødtørftige skær af demokratisk facade.

Der er et enkelt punkt, som jeg godt vil spørge hr. Ivar Nørgaard lidt mere om, og det er spørgsmålet om teknologien, især i sammenhæng med EUREKA-planerne. Det er jo ingen hemmelighed, at franskmændene satser meget voldsomt på et sådant projekt, som også indeholder klart militære aspekter, og det skal også ses i sammenhæng med forsøget på at opbygge, tror jeg, en slags vesteuropæisk militærindustrielt kompleks, som kan tage konkurrencen op med det amerikanske militærindustrielle kompleks. Hidtil – og det er egentlig ret ufatteligt – har det danske socialdemokrati, når det gælder dette EUREKA-projekt, været i stand til fuldstændig at sætte kikkerten for det blinde øje. I hvert fald i den seneste debat, vi havde om stjernekrigsplanerne, var man ude af stand til at se dette problem. Men jeg vil godt spørge hr. Ivar Nørgaard, om de bemærkninger, der i dag kom om at få en afklaring af indholdet i dette EUREKA-projekt, betyder, at socialdemokratiet nu indtager det standpunkt, at det skal standses, indtil det er dokumenteret, at det ikke i bund og grund er et militært projekt. De elementer, der ligger i det, tyder helt klart på, at det er de samme elementer som dem, der ligger i det amerikanske stjernekrigsprojekt.